

ПОСВЕЩЕНИЕ

На 29 май 2002 г., часове преди да завърша тази книга, отидох до пещерата в Лурд, Франция, за да напълня от намиращия се там извор няколко шишета с чудотворна вода. Докато минавах покрай катедралата, един мъж на около седемдесет години ми каза: „Знаете ли, че много приличате на Паулу Коелю?“. Отговорих му, че съм аз самият. Мъжът ме прегърна и ме запозна с жена си и внучката си. Заговори за въздействието, което моите книги са оказали върху живота му, и завърши с думите: „Те ме карат да мечтая“.

Чувал съм това изречение безброй пъти и то винаги ме е радвало. В онзи момент обаче много се изплаших, защото знаех, че в „Единайсет минути“ се разказва за деликатен, неудобен, шокиращ проблем. Отидох до извора, напълних шишетата, върнах се, попитах мъжа къде живее (в Северна Франция, близо до Белгия) и си записах името му.

Тази книга е посветена на теб, Морис Гравлин. Имам едно задължение към теб, жена ти, внучката ти, към мен самия: да говоря за това, което ме тревожи, а не за това, което всички биха искали да чуят. Някои книги ни карат да мечтаем, други ни връщат към действителността, но никоя от тях не бива да избягва най-важното за един автор: честността по отношение на темата, за която пише.

Имало едно време една проститутка, която се казвала Мария.

Момент! С „имало едно време“ започват детските приказки, докато „проститутка“ е тема за възрастни. Как бих могъл да напиша книга с това очевидно противоречие в самото начало? Но тъй като във всеки един миг от живота ни с единия крак ние сме в приказките, а с другия – в ада на ежедневието, ще запазя това начало:

Имало едно време една проститутка, която се казвала Мария.

Като всички останали проститутки и тя се бе родила девствена и невинна, а като девойка бе мечтала да срещне мъжа на живота си (богат, красив, умен), да се омъжи (облечена в булчинска рокля), да има две деца (които да станат прочути, след като пораснат), да живее в хубава къща (с изглед към океана). Баща ѝ беше амбулантен търговец, майка ѝ – шивачка, а в родния ѝ град, който се намираще във вътрешността на Бразилия, имаше само едно кино, един бар и една банка. Ето защо Мария непрестанно очакваше деня, в който нейният вълшебен принц ще пристигне неочаквано, ще покори сърцето ѝ и те ще тръгнат заедно да завладяват света. Но вълшебният принц така и не се появяваше, затова не ѝ оставаше нищо друго, освен да мечтае.

Беше се влюбила на единайсет години, на път за училище. Още в първия учебен ден забеляза, че заедно с нея върви едно момче, което живееше близо до тях, а часовете им започваха по същото време. Дватама не бяха разменили нито дума, но Мария установи, че най-много ѝ харесва онази част от деня, през която

тя върви по прашната улица, под отвесните лъчи на слънцето, жадна и уморена, мъчейки се да догонва бързите крачки на момчето.

Тази сцена се повтаряше няколко месеца. Мария, която не беше особено ученолюбива и чието единствено развлечение в живота бе телевизията, с нетърпение чакаше денят да свърши бързо, за да тръгне отново към училището, и за разлика от някои момичета на нейната възраст се отегчаваше много през почивните дни. Но тъй като часовете се изнизват много по-бавно за едно дете, отколкото за един възрастен, тя страдеше, дните ѝ се струваха прекалено дълги, защото прекарваше само десет минути с любовта на живота си и хиляди часове в мисли за него, представяйки си колко хубаво би било, ако можеха да разговарят. И това се случи.

Една сутрин момчето се приближи до нея и я попита дали не може да му послужи с един молив. Мария не отговори, като си даде вид, че е подразнена от това неочаквано заговаряне; и ускори ход. Вцепенила се бе от страх, виждайки го да тръгва към нея. Уплашила се бе да не разбере колко много го обича, колко дълго го е чакала, как е мечтала да го хване за ръка, да минат край портала на училището и да продължат по пътя, който водеше към някакъв голям град, пълен с хора, подобни на героите от телевизионните сериали, с художници, коли, много кина и безброй хубави неща.

През останалата част от деня Мария не успя да се съсредоточи върху уроците, защото страдеше заради абсурдната си постъпка, но в същото време изпитваше облекчение, тъй като знаеше, че момчето също я е забелязало, а моливът е само претекст да завърже разговор – след като се бе приближило, тя бе видяла, че от джоба му се подава химикалка. Реши да изчака следващия път, а през нощта – както и през следващите нощи – измисляше какви ли не отговори в търсене на най-хубавия начин да започне една любовна история, която никога да не свършва.

Следващ път обаче нямаше. Въпреки че продължаваха да ходят на училище по същия път, като Мария понякога вървеше няколко крачки по-напред и държеше в дясната си ръка молив, а друг път изоставаше след момчето, за да може да го гледа, то никога повече не я заговори. Тя нямаше друг избор, освен да го обича тайно и да страда през цялата учебна година.

По време на безкрайната лятна ваканция една сутрин Мария се събуди с плувнали в кръв бедра и помисли, че ще умре. Реши да остави писмо за момчето, в което да му разкрие, че то е най-голямата любов в живота ѝ, и да тръгне из непроходимите гори, за да я изяде някое от онези чудовища, всяващи ужас у селяните в околността: върколакът или безглавото муле*. Само така родителите ѝ нямаше да страдат заради смъртта ѝ, тъй като бедните винаги запазват надежда въпреки нещастията, които им се случват. Така те щяха да живеят с мисълта, че тя е открадната от богато бездетно семейство и би могла някой далечен ден да се върне, известна и богата, а сегашната ѝ (и вечна) любов щеше да я помни винаги и всяка сутрин да се измъчва, че не я е заговорил отново.

Не успя да напише писмото, тъй като майка ѝ влезе в стаята, видя изцапаните с кръв чаршафи, усмихна се и каза:

– Вече си девойка, дъще моя.

Мария поиска да узнае каква е връзката между факта, че е девойка, и течачата от нея кръв, но майка ѝ не можа да ѝ обясни много добре. Каза ѝ само, че това е нещо нормално и че отсега нататък ще трябва четири-пет дни в месеца да си слага между бедрата нещо като възглавничка за кукла. Мария попита дали мъжете използват някаква тръбичка, за да не се стича кръвта през крачолите на панталоните им, и разбра, че това се случва само на жените.

Мария се ядоса на Господ, но постепенно свикна с менструацията. Не успяваше обаче да свикне с отсъствието на момчето и не преставаше да се самообвинява за глупавото си държане – да избяга от това, което най-силно желаше. Един ден преди началото на новата учебна година тя отиде в единствената църква в градчето и се закле пред лика на Санту Антониу, че ще поеме инициативата и ще разговаря с момчето.

---

* Въображаемо същество от бразилския фолклор, бродещо нощем и издаващо звук от дрънчене на вериги. – Б. пр.

На другия ден Мария се постара да изглежда колкото се може по-добре, облече роклята, която майка ѝ бе ушила специално за този случай, и излезе от къщи, като благодареше на Бог, че най-сетне е дошъл краят на ваканцията. Момчето обаче не се появи. Измина една седмица, изпълнена с тревога, докато накрая Мария научи от своите съученици, че то се е преместило в друг град.

– Замина надалече – каза някой.

И в този миг Мария разбра, че човек губи някои неща безвъзвратно. Разбра също така, че светът е огромен, а нейното родно градче – малко, и че най-интересните хора го напускат. Тя също би искала да замине някъде, но все още беше твърде млада; въпреки това, гледайки прашните улици на своето градче, реши, че някой ден ще тръгне по стъпките на момчето. През следващите девет петъка, както повеляваше нейната религия, тя се причестяваше и молеше Дева Мария да ѝ помогне да напусне това място. Страда известно време, опитвайки се безуспешно да открие следите на момчето, но никой не знаеше къде са се преместили родителите му. И тъй, тя осъзна, че светът е прекалено голям, любовта – много опасна, а Дева Мария – светица, която живее високо в небесата и не обръща внимание на молбите на децата.

Изминаха три години, тя започна да учи география и математика и да следи сериалите по телевизията, за пръв път разгледа в училище еротични списания и започна да си води дневник, в който описваше монотонния си живот и желанието да види всичко онова, за чието съществуване бе научила от сериалите – океана, снега, мъжете с тюрбани, елегантните жени, окичени с бижута... Но тъй като не може да се живее само с неосъществими желания – особено когато майка ти е шивачка, а баща ти не се задържа вкъщи, – тя скоро разбра, че трябва да обръща повече внимание на онова, което се случва около нея. Учеше, за да побеждава, и в същото време търсеше някого, с когото да сподели мечтите си за приключения. Когато навърши петнайсет години, се влюби в един младеж, с когото се бе запознала на религиозно шествие по време на Страстната седмица.

Не повтори грешката от детството си: завързаха разговор, сприятелиха се, започнаха да ходят заедно на кино и по забави. Забеляза също така, че и този път, както и в случая с предишното момче, любовта бе свързана много повече с отсъствието, отколкото с присъствието на любимия: младежът ѝ липсваше, тя прекарваше часове, представяйки си за какво ще разговарят на следващата среща, и си припомняше всяка секунда, през която са били заедно, опитвайки се да открие кога се е държала както трябва и кога не. Харесваше ѝ да се възприема като момиче с опит, пропуснало една голяма любов и познаващо болката, която тя причинява, но сега бе решена да се бори с всички сили за този мъж, за брака, защото именно той бе най-подходящият за семейство, деца, къща с изглед към океана. Мария поговори с майка си, която започна да я умолява:

– Много е рано, дете мое.

– Но ти си била на шестнайсет, когато си се омъжила за татко!

Майка ѝ не искаше да ѝ обяснява, че причината е била нежеланата бременност, ето защо си послужи с довода, че „сега времената са други“, с което приключи въпроса.

На другия ден Мария и приятелят ѝ отидоха на разходка извън града. Поговориха малко, тя го попита дали не изпитва желание да пътешества, но вместо да ѝ отговори, той я притисна в прегръдките си и я целуна.

Първата целувка в живота ѝ! Колко много беше мечтала за този миг! А и пейзажът беше прекрасен – летящите чапли, залезът, полуизсъхналата растителност с агресивната ѝ красота, едва долавящата се музика. Отначало Мария се престори на възмугена, но след това го прегърна и повтори жеста, който беше виждала толкова много пъти в киното, списанията и по телевизията: притисна устни в неговите, като извиваше глава ту на едната, ту на другата страна в полуритмично, полумашинално движение. Почувства как от време на време езикът на младежа докосва зъбите ѝ и това ѝ хареса.

Но той изведнъж спря да я целува.

– Не искаш ли?

Какво трябваше да му отговори? Че иска? Разбира се, че искаше! Но една жена не бива да се издава по този начин, особено пред бъдещия си съпруг, в противен случай той до края на живота си ще счита, че тя твърде лесно приема всичко. Ето защо предпочете да не казва нищо.

Той отново я прегърна и целуна, но този път не толкова пламенно. След това спря, зачервен, и Мария разбра, че нещо не е наред, но се боеше да попита какво. Хвана го за ръка и тръгнаха към града, разговаряйки на други теми, сякаш нищо не се бе случило.

Същата нощ, намирайки с мъка думите, защото смяташе, че един ден всичко, написано от нея, ще бъде прочетено, и защото беше сигурна, че се бе случило нещо много сериозно, тя отбеляза в дневника си:

Когато срещаме някого и се влюбваме в него, имаме чувството, че цялата Вселена е на наша страна; на мен това ми се случи днес, при залез-слънце. Но ако нещо не е както трябва, отнема ни се всичко! И чаплите, и далечната музика, и вкусът на устните му. Как е възможно да изчезне толкова бързо красотата, появила се само преди минути? Животът е много бърз; праща хората от небесата в ада само за секунди.

На другия ден тя разговаря със своите приятелки. Всички те я бяха видели да излиза на разходка с бъдещия си „приятел“ – в крайна сметка не е достатъчно да имаш една голяма любов, трябва също така да показваш пред другите, че си много харесвана. Приятелките ѝ бяха много любопитни да узнаят какво се бе случило и Мария, изпълнена с гордост, им каза, че най-хубавият момент настъпил, когато езикът му докоснал зъбите ѝ. Едно от момичетата се разсмя.

– Ти не си ли отвори устата?

Изведнъж всичко ѝ стана ясно – въпросът, разочарованието.

– Но защо?

– За да може езикът му да влезе.

– И каква е разликата?

– Не знам. Хората така се целуват.

Прикрити усмивки, съжалителни погледи – това бе тържествуващото отмъщение на момичетата, в които нито един младеж не се бе влюбвал. Мария се престори, че не придава голямо значение на случилото се, и също се разсмя, въпреки че душата ѝ плачеше. Тайно проклинаше киното, което я бе научило, че трябва да затвориш очи, да обхванеш главата му с ръка, да си движиш лицето малко наляво, малко надясно, но което не показваше основното, най-важното. Съчини правдоподобно обяснение (не пожелах да ти се отдам веднага, защото не бях убедена, но сега открих, че ти си мъжът на живота ми) и реши да изчака следващата възможност.

Видя младежа едва след три дни на една забава в градския клуб, но той държеше за ръка нейна приятелка – същата, която я бе разпитвала за целувката. Мария отново се престори, че нищо особено не се е случило, издържа до края на вечерта, като разговаряше със съученичките си за артисти и за момчета от града, преструвайки се, че не забелязва съчувствените погледи, които те ѝ отправяха. След като се прибра вкъщи, нейният свят сякаш се срина и тя плака цяла нощ, страда през следващите осем месеца и стигна до извода, че любовта не е за нея, нито пък тя самата е създадена за любов. От този момент нататък започна да се замисля над възможността да стане монахиня и да посвети останалата част от живота си на такъв вид любов, която не наранява, нито оставя мъчителни белези в сърцата – любовта към Исус. В училището им бяха говорили за мисионери, които отиват в Африка, и тя реши, че именно това е спасението от сивото ѝ съществуване. Кроеше планове за влизане в манастир, научи как се дава първа помощ (тъй като някои от учителите ѝ твърдяха, че в Африка умират много хора), стана по-прилежна в часовете по религия и започна да се вживява като една съвременна светица, която спасява хората и обикаля из горите, пълни с тигри и лъвовете.

Впрочем нейният петнайсети рожден ден ѝ донесе не само откритието, че хората се целуват с отворена уста и че любовта е източник най-вече на страдания. Откри още нещо: мастурбацията. Стана съвсем

случайно веднъж, когато, докато чакаше майка ѝ да се върне от работа, тя галеше клитора си. Като дете често го правеше, харесваше ѝ приятното усещане, което изпитваше, но един ден баща ѝ я видя и здраво я наби, без да ѝ каже защо. Мария запомни този бой и разбра, че никога не трябва да се гали в присъствието на други хора. И тъй като не можеше да върши това на улицата, а къщи нямаше собствена стая, забрави за приятното усещане.

Забравила го бе до този следобед, шест месеца след целувката. Майка ѝ се забави, тя нямаше никаква работа, баща ѝ бе излязъл с някакъв приятел и понеже по телевизията не даваха нищо интересно, тя започна да разглежда тялото си и да търси някое нежелано косъмче, което да отскубне с пинцета. За своя изненада откри една пъпчица в горната част на вагината си; започна да я гали и вече не бе в състояние да спре; усещането ставаше все по-приятно, все по-силно и цялото ѝ тяло – най-вече мястото, което докосваше – се втвърдяваше. Постепенно започна да ѝ се струва, че се намира в рая, удоволствието ставаше все по-силно, тя забеляза, че слухът ѝ и зрението ѝ се замъгляват, всичко наоколо се оцвети в жълто и тя изпита първия си оргазъм.

Оргазъм! Удоволствие!

Сякаш се бе издигнала в небесата и сега бавно се спускаше с парашут към земята. Тялото ѝ бе плувнало в пот, но тя се чувстваше задоволена, пълноценна, изпълнена с енергия. Значи това бил сексът! Не беше ли прекрасно! Не ѝ трябваша порнографски списания, в които всички говорят за удоволствие, а на лицата им е изписана болка. Не ѝ трябваша мъже, които ценят тялото на една жена, но презират сърцето ѝ. Можеше да върши всичко сама! Направи го отново, като този път си представяше, че я гали известен филмов артист, и отново бе в рая, и отново се спусна с парашут, изпълнена с още по-голяма енергия. Щеше да го направи и трети път, но майка ѝ си дойде.

Мария сподели с приятелките си своето ново откритие, но този път не им каза, че е направила първия си опит само преди няколко часа. Всички, с изключение на две, знаеха за какво говори, но нито една от тях не се бе осмелила да обсъжда с другите тази тема. Мария се почувства революционерка, лидер на групата, и измисляйки една абсурдна „игра на тайните изповеди“, накара всяко от момичетата да разкаже за предпочитания от него начин на мастурбация. Научи много техники, като например да стоиш под одеялото през лятото (защото, твърдеше едно от тях, потта помага), да използваш гъше перо, с което да докосваш мястото (тя не знаеше как се нарича това място), да позволиш на някое момче да го направи (на Мария това ѝ се струваше излишно), да използваш струята на бидето (тя нямаше такова къщи, но щеше да опита, като отиде на гости на някоя от богатите си приятелки).

Така или иначе, след като откри мастурбацията и приложи някои от техниките, подсказани ѝ от нейните приятелки, Мария се отказа окончателно от монашеския живот. Изпитваше голямо удоволствие, а според Църквата сексът е най-лошият от пороците. Пак от приятелките си тя научи и доста небивалици по този въпрос: лицето се покривало с пъпки от мастурбирането, което можело да доведе до лудост, а също и да причини забременяване. Поемайки всички тези рискове, Мария продължи да си доставя удоволствие поне веднъж седмично, обикновено в сряда, когато баща ѝ излизаше да играе на карти с приятели.

В същото време се чувстваше все по-несигурна в отношението си към мъжете, като изпитваше и все по-голямо желание да напусне града, в който живееше. Влюби се втори, трети, четвърти път, вече умееше да се целува, галеше и позволяваше да я гаят, когато оставаше насаме с приятелите си. Но все нещо не беше както трябва и връзката ѝ приключваше в момента, в който тя най-сетне се убеждаваше, че е открила подходящия мъж, с когото да изживее останалата част от живота си. Измина доста време и Мария стигна до извода, че мъжете причиняват само болка, неудовлетворение, страдание, а също и до усещането, че дните се точат безкрайно бавно. Един следобед, докато седеше в парка и гледаше как една майка играе с двегодишното си дете, реши, че би могла да помисли за съпруг, деца и къща с изглед към океана, но без да се влюбва никога повече, защото любовта разваля всичко.